

BERGDOLFIJNTJES

Maritgen Matter
BERGDOLFIJNTJES

*

Columns 2004-2008

© Maritgen Matter 2010

Omslagontwerp: Studio Mei / foto: Sannah de Zwart

Voor Benjamin, mijn kleine alchemist

BUURTENGEL

Het zeuren om een zusje is inmiddels verstomd – als ouwe sok van zes heeft hij daar nu toch niks meer aan, vindt hij. Vandaag valt zijn lot als enig kind hem echter extra zwaar. Alle vrije schoolvriendjes zijn naar zwemles, heileuritmie of naschoolse opvang. Het dagelijkse videoquotum is reeds verbruikt. En het regent. Hier kan alleen nog hulp van gene zijde uitkomst bieden.

‘Jongetje!’ klinkt het van drie-hoog-aan-de-overkant.

Zoonlief rent nieuwsgierig naar het slaapkamerraam. Een beeldschoon, plusminus zesjarig meisje met gitzwarte paardenstaart leunt bevallig over de rand van het balkon.

‘Hoi,’ zegt hij - een kwint lager dan normaal. Hij heft daarbij zijn hand zoals hij het de astronauten van de Apollo 11 heeft zien doen: minimaal en zwaar van gezag. Het meisje giechelt een fietsenrekje bloot. Ik kom er even bij. ‘Ben je al aan het wisselen?’ vraag ik *casual*, wijzend op haar ontbrekende voortanden. ‘Nee, ik heb iemand in z’n kop gebeten,’ zegt ze verlegen slissend. Daar moet ik in de keuken even over nadenken. Mijn sportieve zoon niet – dit is een vrouw naar zijn hart. Hij posteert zich losjes tegen de stoel, armpjes stoer over elkaar. Zie ik hem nou stiekem zijn bicepsjes opdrukken? Als een vlot causeur houdt hij het gesprek gaande. Dat zijn moeder een keer een draak heeft ontmoet. En wat hij laatst gedroomd heeft – een bruisend, plotloos avontuur waar zij ademloos naar luistert. Om beurten rennen ze nu hun respectievelijke Alibabagrotten binnen om terug te keren met een digitaal blaffend hondje (zij), een houten gitaartje (hij), een neongeel pokémon-beest (zij), een pyrietsteen (hij). Telkens ontlokken ze elkaar een welgemeend en verbaasd ‘Oh!’ – aangezien ze zoiets nog

nooit gezien hebben. Twee totaal verschillende planeten hebben al die jaren rakelings langs elkaar gedraaid - zonder ooit in radiocontact te komen. Nu vraagt mijn zoon mij om 'koele muziek' op te zetten. Nee, niet die stomme kinderliedjes... Echte muziek. Die van *tieda-daaaa-die-da!* Dat klinkt als mijn enige *hiphop*-cd van Jazzmatazz. Ik kijk door de kier van de slaapkamerdeur hoe hij zich stralend uitslooft voor het raam en probeer niet hardop te lachen. 'Ik ben aan het breekdensen!' roept hij ter verduidelijking naar buiten. Het sorteert effect. 'Ik ben verliefd op jou,' roept het gehavende prinsesje hem even later hees toe, terwijl ze haar ledemaatjes om de spijlen van het balkon windt. Mijn zoon glundert. 'Mam!' fluistert hij confidentieel achterom. 'Ze ís op mij!' Dan schalt K3 op ijsbaansterkte door de achtertuinen – háár lievelingsmuziek. Nu dansen ze allebei, zwaaiend met hun attributen. De afgrond van de binnentuinen zit er nog tussen, maar de volgende dagen is het samen spelen, samen Tarzanfilm kijken, samen met de nieuwe schoonmoeder naar Artis, samen eten en zelfs logeren. Ik heb zomaar ineens drie hele middagen vrij om te schrijven.

Vanavond lijkt het echter wel of onze enige telg reeds het huis uit is. Verweesd zitten wij achter ons bord aan tafel in een raar, stil huis. Zoonlief heeft een pannenkoekenfeestje bij zijn vriendin en het is er hoorbaar gezellig. Met weemoed staar ik in de kaarsvlam op tafel. En ineens schiet het me weer te binnen. Mijn brandende verzoek van twee weken geleden, aan de buurtengel. Om een speelkameraadje. Ik wist trouwens niet eens of zo'n buurtfunctie wel bestond voor engelen... Daarna is de vraag totaal uit mijn gedachten verdwenen – waarschijnlijk de beste manier van delegeren. Maar je moet natuurlijk nooit vergeten om een weldoener te bedanken. Bij deze.

SMELTWATER

Zou er een mysterieus verband bestaan tussen het smeltende poolijs en ons eigen gemoed? De wereld wordt steeds warmer – maar niet alleen geologisch. De dampende emotie-hypes waarmee het nieuws ons dagelijks overspoelt, zijn slechts de topjes van een ándere ijsberg, die een enorm gevoelspotentieel lijkt te belichamen. De wet van analogie.

Ik heb zelf een heuse *casus* voor dit veronderstelde verband meegemaakt. Een jaar of wat geleden had ik opeens schoon genoeg van mijn eigen privépoolkap, waar ik me maar onder bleef verschuilen. Het was weekend - ik stuurde mijn getergde lief tijdelijk de deur uit, trok de stekker uit de telefoon en stak grimmig een batterij kaarsen aan. Nu moest het maar gebeuren ook. Uit mijn gloednieuwe Russisch Orthodoxe gebedenboekje las ik hardop het gebed tot de Moeder Gods. Er volgde een tranensee die voor mijn gevoel wel 40 dagen duurde... Toen begon het plafond begon te lekken – let wel, aan de noordzijde. En niet zomaar een beetje! De loodgieter moest eraan te pas komen om de zaak door te prikken. Nog altijd prijken er twee gaatjes, recht boven de eettafel, als stigmata van het toenmalige wonder. Zo boven zo beneden - hoe *inconvenient* ook.

Bij Oprah zag ik een analoog mirakel. Een amateurfilm toonde hoe een kale, uit de kluiten gewassen, racistische *white trash* jongere uit de Bronx in tranen vergeving vroeg aan een zwarte klasgenoot. Voor alles wat hij gezegd en gedaan had. Voor het schelden, het pesten, het mishandelen. Hij ging ook tegen zijn familie zeggen dat hij er niet meer aan meedeed. Daar stond hij: een bekeerling van de nieuwe tijd. Uit water en geest geboren. En uit eigen beweging - ten overstaan van de hele school. Even leek alles te bevriezen. Toen ging er een golf van ontroering door de aula. Letterlijk. Hele rijen